

TRACY ANNE WARRENOVÁ

NESLUŠNÝ NÁVRH

TRACY ANNE WARRENOVÁ

NESLUŠNÝ
NÁVRH

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Tracy Anne Warren: The Bedding Proposal,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Signet Select, an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group (USA) LLC, New York 2015,
preložila Diana Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2015 by Tracy Anne Warren
All rights reserved
Translation © Diana Ghaniová 2017
Cover Design © Emil Křížka 2017
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-2009-1

Venujem Leslie – ako vždy

1

Londýn, Anglicko
október 1817

„Tento večierok je nudnejší ako nedeľná omša,“ postťažoval sa s povzdychom lord Leopold Byron.

Stál pri kozube, lakťom sa nenútene opieral o rímsu a premeriaval si ostatných hostí. Nie prvý raz uvažoval, prečo sa dnes vôbec obťažoval prísť. Jedinú zábavu predstavoval alkohol, no popíjať mohol predsa kdekoľvek. Aspoňže šampanské je znesiteľné, pomyslel si. Trocha sa rozveselil a odpil si z vysokého krištáľového pohára.

Pri kozube stál aj jeho brat lord Lawrence Byron. Keďže boli jednovaječné dvojčatá, Leo predpokladal, že je na nich pekný pohľad. Obaja mali na sebe večerné nohavice z čierneho hodvábu, čierne sako, vestu, naškrobenú bielu košeľu a kravatu.

Lawrence naňho pozrel a zdvihol tmavé obočie. Zlatistohnedé vlasy mu siahali až po bradu. Aj Leo mal vo zvyku nosiť trocha dlhšie vlasy. „Buď rád, že nesedíš v kostole,“ prehodil.

„Keby som tam sedel, aspoň by som si trocha pospal. Ešteže dokážem zadriemať aj s otvorenými očami. Farára tým zakaždým oklamem. Postojačky je to však náročnejšie.“

„Ja zvládnem aj to, najmä ak sa môžem šikovne oprieť o stenu. Ibaže keď som to skúšal naposledy, začal som chrápať. Práve Augusta ma prichytila a dala mi poza uši.“

Leo sa súcitne zachichotal. „Hoci jej už ťahá na osemdesiatku, vie sa ešte poriadne zahnať.“

Lawrence prikývol. „Stavím sa, že aj slávny Tom Cribb by sa pred ňou triasol od strachu.“

Obaja muži sa chvíľu zabávali na predstave, ako sa ich hrôzostrašná prateta postaví jednému z najnebezpečnejších anglických boxerov.

„Nemôžeš očakávať, že v Londýne bude o tomto čase ktovieaká zábava,“ povedal Lawrence. „Väčšina vyššej spoločnosti sa momentálne zdržiava vo svojich vidieckych sídlach. Nechápem, prečo si ešte niekoľko týždňov nezostal s ostatnými v Braebourne.“

„Ako som mohol? Mal som dovoliť, aby si sa potľkal po meste celkom sám? Viem, že si si vzal do hlavy, že nejako vy-užiješ štúdium práva, ale prísť do Londýna, aby si si mohol založiť vlastnú právnickú kanceláriu, je spoločensky neprijateľné dokonca aj pre teba.“

Lawrence sa krivo usmial. „Aspoň jeden z nás si cení svoje vzdelanie. Právo mám rád. Fascínuje ma. A možno by som ti mal pripomenúť, že si ho vyštudoval rovnako ako ja.“

„Hoci mám právnický titul, ešte to neznamená, že chcem stráviť zvyšok života v týchto vodách. Vieš, že som ho vyštudoval len preto, lebo som nezniesol nič iné. Kariéra v armáde ma po vojne ktovieako neláka. A čo sa týka teológie...“ Stíchol a teatrálny sa striasol. „Dokonca ani mama si ma nevie predstaviť v kňazskom rúchu s Bibliou pod pazuchou.“

Lawrence sa zasmial. „Nikto si ťa nevie predstaviť v kňazskom rúchu s Bibliou pod pazuchou. Bola by to priam svätokrádež.“

„Máš pravdu,“ prisvedčil Leo. „Radšej budem viesť život džentlmena, ako sa na vojvodovho syna patrí. A vďaka dobrým finančným radám nášho neoceniteľného švagra Adama a Jackovho známeho Pendragona si to môžem dovoliť, hoci som piaty zo šiestich synov.“

„Si len o dve minúty starší,“ pripomenul mu brat. „Vždy

som uvažoval, či nás pestúnka v kolískach náhodou nevymenila a či nie som v skutočnosti starší ja.“

„Nie je to veľmi pravdepodobné, keďže práve v mojej hlave sa zrodila väčšina našich najodvážnejších plánov.“

„V tvojej hlave, čo? Uznávam, že máš dar od Boha vymýšľať rôzne bláznovstvá, v čom sa ti vyrovná len málokto, ale nemal by si zabúdať, komu sa vždy podarí vytiahnuť nás z kaše, keď sa do niečoho zapletieme.“

„Naozaj máš talent šikovne prekrútiť pravdu.“ Leo si znova odpil zo šampanského. „Čo ma privádza naspäť k tvojej nezmyselnej kariére. Rovnako ako ja si úspešne investoval s Pendragonom, takže viem, že peniaze nepotrebuješ. Tak prečo chceš pracovať? Dobré vieš, že nie je vhodné, aby sa džentlmen venoval obchodom.“

„Nejde o obchody. Právnická profesia je dostatočne úctyhodná.“ Lawrence sa pohrával s retiazkou na vreckových hodinkách. Leo vedel, že tým dáva najavo obranný postoj. „Ale aspoň sa nebudem nudiť. Na rozdiel od teba.“

Leo prevrátil oči. „Božechráň. Nabudúce ma začneš nahovárať, aby som sa k tebe pridal a zavesil si menovku vedľa tvojej. Alebo aby som sa začal zaujímať o nejaký problém a uchádzal sa o miesto v parlamente. Viem si to živo predstaviť: ctihodný lord Leopold, zástupca Gloucestra.“ S úsmevom pokrútil hlavou nad tou absurdnou predstavou.

Brat sa však neusmial. „Možno by ti to prospelo. Už máš dvadsaťpäť rokov. Nebolo by zlé, keby si sa sústredil na niečo užitočné.“

„Jediné, na čo sa chcem sústrediť, je ďalší pohár vína.“ Leo do seba hodil zvyšok šampanského. „A ešte na poriadnu zábavu.“

„Máš na mysli novú ženu? Asi si sa nemal tak skoro rozísť s tou peknou opernou tanečnicou, s ktorou si sa stretával cez leto. Bola naozaj chutnučka.“

Leo sa zamračil. „Ech, bola celkom pekná a nepochybne aj vrtká, ale po niekoľkých týždňoch jej príťažlivosť vyprchala.

Okrem chvíľ strávených v posteli sme nemali vôbec nič spoločné. Najradšej sa zhovárala o šatách, šperkoch a najnovších ľúbostných pletkách v zákulisí v Covent Garden. Zašlo to až tak ďaleko, že som si začal vymýšľať výhovorky, prečo ju nemôžem navštíviť.“

Na chvíľu sa odmlčal a prstami poklopkal po rímse. „Keď začala naznačovať, že by chcela prestať s tancom, aby som ju mohol vziať na výlet do Európy, vedel som, že stačilo. Netušil som tráviť celé týždne v jej spoločnosti. Radšej by som sa dal v okovách viesť po meste, len aby som nemusel trpieť toľkú nudu.“

Lawrence sa zachichotal. „Netušil som, že situácia bola až taká zlá.“

„Lebo si sa sústredil na svoje romániky.“ Leo pomaly prevracal prázdny pohár v prstoch. „Keby som si chcel nájsť inú milenku, musela by byť výnimočná. Jedinečná. Taká, ktorej by ostatní muži zniesli aj modré z neba. Napríklad...“

Vtom jeho pohľad upútala žena na druhom konci miestnosti.

Vlasy tmavé ako noc mala vyčesané do jednoduchého elegantného uzla, zvýrazňujúceho jej krehký smotanovobiely krk ozdobený obyčajnou zlatou retiazkou s medailónom, ktorý jej spočíval na prsiach ako verný milenec. Na sebe mala hodvábnu večernú róbu s prekvapujúco decentným výstrihom, no šaty zdôrazňovali krivky jej pekne tvarovaného tela. Výrazný smaragdovozelený odtieň naznačoval, že v sebe skrýva zmyselnosť a pôvab.

Pravdaže vedel, kto je to. Hovorilo sa, že sa tu dnes možno objaví. Nebol to nikto iný ako neslávne známa lady Thalia Lennoxová.

Pred šiestimi rokmi sa okolo nej strhol obrovský škandál, ktorý jej nadobro pokazil povesť. Hoci bol Leo vtedy ešte mladý a užíval si prvé roky v spoločnosti, ani jemu neunikol veľký rozruch, ktorý spôsobila.

Klebety sa začali šíriť po zverejnení jej mileneckého vzťahu

a pokračovali aj počas rozvodového konania. Ľudia z vyššej spoločnosti sa takmer nikdy nerozvádzať, lebo išlo o veľmi náročný proces, ktorý si vyžadoval tri súdne procesy a zákon prijatý v parlamente. Podvedený manžel lord Kemp ju však predsa len zažaloval a podarilo sa mu dosiahnuť rozviazanie manželského zväzku.

Škandál dodnes vrhal tieň na meno lorda Kempa, no Thalia bola po rozvode doslova vylúčená zo spoločnosti. Kedysi obľúbenú debutantku teraz málokto považoval za úctyhodnú ženu. Na večierky ju pozývali len tí, čo mali sami pošramotennú povesť, alebo im skrátka nezáležalo na tom, čo si o nich kto pomyslí. Prinajmenšom to tvrdili tí, ktorí naďalej šířili klebety o jej údajných výčinoch.

Dnešný večierok zorganizoval markíz, ktorý sa rozišiel s manželkou, otvorene žil so svojou milenkou a názory druhých ľudí mu boli celkom určite ukradnuté.

Úprimne povedané, práve hostiteľ bol jedným z dôvodov, prečo Leo prišiel na dnešný večierok. Predpokladal totiž, že bude oveľa divokejší a zábavnejší ako doteraz. No keď zistil, že medzi hosťami sa naozaj objavila Thalia Lennoxová, znova v ňom ožila nádej, že zábava sa predsa len rozprúdi.

„Čo si chceš povedať? Napríklad kto?“ opýtal sa Lawrence. Nadväzoval na vetu, ktorú jeho brat nedokončil.

„Ona.“ Leo odložil pohár.

Lawrence sa zadíval na druhý koniec miestnosti. „Božemôj, hádam len neuvažuješ nad tým, čo si myslím?“

„A čo si myslíš?“ opýtal sa, nespúšťajúc zrak z Thalie. Práve sa zhovárala s postarším zvrhlíkom, ktorý zjavne nedokázal odtrhnúť zrak od jej naozaj krásneho poprsia.

„Rozprávali sme sa o ženách, a ak sa nemýlim, tamto stojí škandalózna lady K. Ak čo len uvažuješ nad tým, že by si si s ňou mohol začať, asi si sa zbláznil.“

„Prečo? Je nádherná. Jedna z najpríťažlivejších žien, aké som kedy videl. A tuším používa svoje dievčenské meno Lennoxová.“

„Nech je, ako chce, mužov využíva ako hračky, ktoré jednoducho odhodí, keď sa ich nabaží. A to ani nespomínam, že je od teba o niekoľko rokov staršia.“

Leo sa nedokázal ubrániť úsmevu. Obrátil sa k bratovi. „Len sa na ňu pozri. Určite nie je odo mňa oveľa staršia, hoci už bola vydatá a je rozvedená. A keby ma chcela využiť ako hračku, tešil by som sa, ako sa so mnou bude hrať. Kedykoľvek a kdekoľvek.“

Lawrence pokrútil hlavou. „Uznávam, že je veľmi pekná, a chápem, prečo ťa pokúša, ale nekomplikuuj si život a radšej si nájdi ďalšiu opernú tanečnicu. Alebo ešte lepšie, navštív nejaký vykričaný dom. Tam môžeš utíšiť svoj smäd bez toho, aby si napáchal trvalé škody.“

„Ech, ibaže to by nebola výzva,“ prehodil Leo. „Chcem ženu, ktorá sa nedá kúpiť za peniaze. Temperamentnú partnerku, ktorá vie, čo a ako.“

„Aj ty budeš vedieť, čo a ako, keď ťa raz kopne do zadku. Predpokladám, že na teba ani nepozrie.“

Leo zdvihol obočie. „A veru pozrie. Chceš sa stavať?“

Lawrence prižmúril oči. „Dobre teda. O desať libier.“

„O dvadsať. Desať mi nestojí za námahu.“

„Tak teda o dvadsať.“

Podali si ruky a spečatili stávkou.

Lawrence odstúpil a prekrižil ruky na hrudi. „Do toho. Tak sa ukáž, Don Juan.“

Leo si oprášil rukáv saka a potiahol za lem, aby ho narovnal. „Keď ťa prestane baviť čakanie na mňa, vezmi si koč a odvez sa domov. Som presvedčený, že dnes v noci budem mať čo robiť aj bez teba.“

Po tých slovách sa vydal hľadať svoju korisť.

Nemala som sem vôbec chodiť, pomyslela si Thalia Lennoxová, keď sa nútila znášať chlipné pohľady lorda Teaksburyho. Odkedy sa dali do reči, zrejme jej ani raz nepozrel do očí.

Starý zvrhlík. Ako sa opovažuje civieť mi na prsia ako dákej

pobehlici, čo sa ponúka na predaj? Na druhej strane, po šiestich rokoch podobne hrubého správania zo strany mužov by mala byť na také niečo zvyknutá.

Dámy z vyššej spoločnosti sa zasa väčšinou tvárili, akoby ani neexistovala – akoby bola dajaký neviditeľný duch, ktorý sa zatúlal medzi nich. Ešte horšie bolo, keď sa jej okázalo obracali chrbtom. Postupne si však zvykla aj na ich opovržlivosť. Teda aspoň sčasti.

Predsa však dúfala, že dnešný večer bude iný, keďže hostiteľ – markíz z Elmoru – takisto zakúsil osobnú bolesť a jeho priatelia pochádzali skôr z liberálnejších a tolerantnejších kruhov. No ešte aj tu v nej ľudia nevideli jej skutočné ja, ale len toho, koho chceli vidieť.

Za normálnych okolností podobné pozvánky na rôzne spoločenské podujatia odhadzovala. Navyše, v poslednom čase ich ani veľa nedostávala. Tušila však, že skutočný dôvod jej účasti na dnešnom večierku je veľmi jednoduchý.

Bola osamelá.

Obe jej priateľky, Jane Frostová aj Mathilda Cathcartová, ktoré pri nej stáli aj po rozvode, odišli na vidiek. Pozvali ju síce do svojich vidieckych sídel, no Thalia dobre vedela, že jej účasť na zvyčajných jesenných spoločenských podujatiach dostáva obe ženy do zložitej situácie. Okrem toho ani jeden z manželov neschvaľoval, že sa s ňou naďalej stretávajú, a tak sa ich priateľstvo obmedzovalo na občasnú spoločnú večeru v meste a písanie listov.

Áno, naozaj zostala celkom sama a pripadala si príšerne osamelá.

Kofká irónia, pomyslela si, najmä vzhľadom na nekonečný rad milencov, s ktorými sa vraj stýkala – prinajmenšom podľa klebetníčiek a škandalózných správ, čo sa o nej ešte vždy šírili. Súdiac podľa článkov v novinách, človek by si myslel, že muži si doslova podávajú kľučku na dverách jej mestského sídla. Alebo bolo treba často olejovať iba dvere na jej spálni?

Tuho zovrela pohár s limonádou a uvažovala, prečo dnes

večer myslí na samé nepríjemné veci. Najlepšie bude zabudnúť na ne, keďže jej po nich v ústach zostáva len trpká pachuť ľútosti.

Horúci kúpeľ a dobrá kniha, presne to dnes večer potrebujem, uvažovala. A ešte povedať tomu starému ničomníkovi, ktorý ju ešte vždy vyzlieka pohľadom, aby sa niekam strčil.

Keby odolala pokušeniu a neobliekla si svoje obľúbené smaragdovozelené šaty, možno by si ju ten odporný Teaksbury toľko neobzeral. Róbu, ktorá celú večnosť visela vzadu v šatníku, však doslova zbožňovala. A úprimne povedané, už ju unavovalo, že ju odsudzujú bez ohľadu na to, čo má na sebe a ako sa správa. Keď už, tak už, pomyslela si, keď si vyberala šaty. Teraz ju však mrzelo, že sa radšej nerozhodla pre zvyčajný tmavomodrý alebo čierny odtieň, hoci oba boli príšerne pochmúrne.

Čo už, povedala si. Aj tak sa o chvíľu začnem zberať na odchod, tak čo na tom záleží?

„Naozaj fascinujúce,“ prehovorila so strojenou zdvorilosťou a prerušila Teaksburyho uprostred vety. „Musíte ma ospravedlniť, lord Teaksbury. Koniec koncov, bola by som nerada, keby ma niekto obvinil, že som si vás dnes večer uchmatla len pre seba.“

Teaksbury otvoril ústa (nepochybne ju chcel ubezpečiť, že mu to vôbec neprekáža), ale ona už stihla odložiť pohár. Prudko sa obrátila, až sa jej zavlnili smaragdové sukne, a vykročila k dverám.

Bola zhruba v štvrtine miestnosti, keď sa pred ňou odrazu zjavila štíhla postava a zastala jej únikovú cestu. Zdvihla zrak a zadívala sa do mužnej tváre s iskrivými zelenými očami, ktoré jej doslova vzali dych. Muž sa na ňu usmial a odhalil dokonale rovné zuby. Žiara sviečok sa odrážala od jeho ležérne upravených zlatistohnedých vlasov, ktoré mu dodávali ešte väčšie čaro.

Bože dobrý, pomyslela si. Srdce sa jej rozbúchalo ako už dávno nie. A možno nikdy.

Nasadila nenútený výraz, aby nebolo vidieť, aký nepokoj ju zaplavil. Zdvorilo mu kývla na pozdrav. „S dovolením, pane.“ Očakávala, že ustúpi nabok.

Namiesto toho vystrúhal elegantnú poklonu. „Dovoľte, aby som sa predstavil. Som lord Leopold Byron, ale oslovujte ma Leo ako všetci moji dôverní priatelia.“

Aký je arogantný, pomyslela si. Nuž, nie je prvý arogantný chlap, ktorý jej prišiel do cesty.

Premerala si ho chladným pohľadom. „Naozaj? Veľmi milé. Teraz však musím trvať na tom, aby ste mi uvoľnili cestu. Nikto nás oficiálne nepredstavil a malo by vám byť jasné, že džentlmen sa nikdy neprihovori dáme, s ktorou sa ešte nepozná. Škoda, že tu nie je jeden z vašich dôverných priateľov, ktorý by nás mohol zoznámiť. Pekný večer.“

Urobila krok vpravo.

Pohol sa rovnakým smerom a znova jej zastal cestu. „Mám teda zohnať nášho hostiteľa?“ opýtal sa prívetivo. „Som presvedčený, že Elmore by nás s radosťou predstavil. Úprimne, podľa mňa je to však zbytočná starosť, keďže sme sa už aj tak dali do reči.“

Práve popri nich prechádzal sluha s táckou. Leo sa načiahol a vzal z nej dva poháre. „Šampanské?“ ponúkol ju, znova vyčaril ten svoj neopísateľný úsmev a podal jej krištáľový pohár so šumivou zlatistou tekutinou.

Je nielen arogantný, ale aj bezočivý. A ešte k tomu diabol-sky pekný, čo by mal mať každý chlap zakázané.

Vraj ho má oslovovať Leo.

Netušila, či má byť podráždená alebo pobavená, najmä keď bola presvedčená, že súčasťou jeho stratégie je poriadne ju vyviesť z miery. Predsa však vzala do ruky ponúkaný pohár – keď už nič iné, aspoň získala trocha času na upokojenie.

„Pochybujem, že mi prezradíte svoje meno bez Elmorevej pomoci,“ pokračoval, „takže ho zrejme musím uhádnuť sám. Ste lady Thalia Lennoxová, však?“

Víno jej odrazu skyslo na jazyku.

Pravdaže, pomyslela si. Mala som tušiť, že sa so mnou len zahráva a v skutočnosti ma pozná z počutia.

Mala pocit, že ju pozná celá spoločnosť, hoci sa s ňou nikto nestretával. „Dostali ste ma do ešte nepríjemnejšej situácie, ako som predpokladala.“

„Vôbec nie. Veď sme sa len teraz zoznámili a potrebujeme čas, aby sme sa lepšie spoznali.“

„Som si istá, že ste o mne už počuli všetko, čo potrebujete vedieť. Také sú pre ženu dôsledky rozvodu. A teraz...“

„Ak máte obavy, že mi prekáža náznak škandálu, nebojte sa. Sám som ich za tie roky pretrpel už niekoľko a vôbec mi na tom nezáleží.“

Takže aj on sa zaplietol do nejakého škandálu? Marilo sa jej, že viacerí členovia rodiny Byronovcov svojimi činmi šokovali celú spoločnosť. Napriek tomu sa však nikto z nich nestal vyvrheľom, a keďže lord Leo Byron bol muž, spoločnosť mu odpustila viac bez ohľadu na to, akého vážneho prehrešku sa dopustil.

Za tie roky... Nezdal sa jej až taký starý, že by mohol mať za sebou toľko škandálov. Koľko má vlastne rokov? Určite nie tridsaťjeden ako ona, hoci sebavedomia mal toľko ako muž na vrchole síl.

Bez ohľadu na škandály a jeho vek nemala záujem flirtovať s cudzím človekom. „Spoznať vás bolo... zaujímavé, lord Leopold, ale naozaj už musím ísť.“

„Prečo? Ešte je dosť skoro. Hádam by ste sa mohli ešte chvíľu zdržať.“

„Veru nemôžem,“ odvetila.

Prefikane na ňu pozrel, akoby prekukol všetky jej výhovorky. „Bojíte sa, že by ste sa mohli dobre zabávať? Alebo máte strach, že vám budem hľadiť do výstrihu ako Teaksbury?“

Od prekvapenia otvorila ústa.

„Jeho netaktné správanie sa nedalo prehliadnuť,“ poznamenal. „Ten chlap je chrapúň. Čudujem sa, že rovno neslintal. Vzhľadom na vaše neodolateľné ženské čaro ho azda nemožno obviňovať. Keby som si však na vás mohol popásť

zrak ja, určite by ste nemali pochybnosti o mojom úprimnom obdive.“

Pomaly sklopil zrak a premeral si ju od hlavy po päty pohľadom, ktorý jej pripadal takmer ako dotyk.

Keď jej znova pozrel do tváre, v očiach mu svietila nehanebná túžba. „Ste najkrajšia žena, akú som kedy videl. Pokúšali by ste aj boha.“

Zaplavila ju prekvapujúco intenzívna horúčava. Ledva odolala nutkaniu skryť si zapýrené líca do dlaní. Ten pocit ju naozaj zaskočil, keďže naposledy sa červenala ešte ako dievča počas svojej prvej londýnskej sezóny.

Skúsené ženy sa nečervenajú.

No tento nehanebný lord s očarujúcim úsmevom a zamatovým hlasom v nej prebúdza emócie, ktoré už veľmi dávno stratila.

„Čo keby sme šli niekam do súkromia, aby sme sa mohli spoznať ešte lepšie?“ navrhol. „Vonku na mňa čaká koč. A trvám na tom, aby ste ma oslovovali Leo. Ako som vravel, volajú ma tak všetci moji dôverní priatelia.“

Bolo jej jasné, že naráža na všetky svoje milenky.

Bez premýšľania mu šplechla obsah pohára rovno do tváre.

Zažmurkal, lebo víno ho zasiahlo aj do očí. Na mokrej tvári sa mu zjavil ohromený výraz.

„Medzi nami dvoma nikdy nebude dôverný vzťah. Pekný večer, lord Leopold.“

Zvrtla sa na päte a odpochoďovala k dverám.

Cestou zazrela na druhom konci miestnosti muža. Prisahala by, že je to Leopold Byron, keby nevedela, že stojí za ňou a kvapká z neho šampanské. Trocha zaváhala a v duchu horúčkovo premýšľala nad tým nezvyčajným úkazom.

Dvojčatá? Preboha, vari sú dvaja?

Leopoldov brat sa smial. Vôbec sa nepokúšal zakryť veselosť.

No nech sa len smeje. Opovážlivec jeden, presne ako jeho dvojča.

Ostatní hostia ju prepichovali pohľadmi, ale na ich zvedavosť bola už zvyknutá.

O tomto incidente sa bude určite písať v zajtrajších novinách.

Čo na tom záleží? Šplechnúť mužovi šampanské do tváre bolo nič v porovnaní s tým, čo už preskákala. Keď zažijete to najhoršie, všetko ostatné vám potom pripadá ako maličkosť.

Leo vytiahol z vrecka na veste bielu hodvábnu vreckovku, utrel si tvár a díval sa, ako mu Thalia Lennoxová mizne z dohľadu vo víre zelených sukní.

O chvíľu sa po jeho boku zjavil Lawrence so širokým úškrnom na tvári. Div mu neroztrhlo ústa.

„Nuž, išlo ti to vynikajúco,“ pochválil brata s veselým smiechom. „Doslova ti zobala z ruky, až kým sa nerozhodla, že ťa okúpe v šampanskom!“ Znova sa rozosmial. „Dlhuješ mi dva desať libier. Zaplať.“

„Zaplatím ti, keď prideme domov.“ Leo si začal utierať premočenú kravatu, ale potom sa vzdal.

„Čo také strašné si jej vlastne povedal? Vedel som, že ťa odmietne, ale netušil som, že až tak oduševnene.“

Leo mu neochotne prezradil, čo sa medzi nimi odohralo.

Jeho brat sa znova hurónsky rozosmial a pritiahol na seba pohľady ostatných hostí.

„Buď už ticho, dobre?“ zahundral namrzené Leo. „Počula ťa aj posledná pomocníčka v kuchyni.“

Lawrence si utrel slzy z kútikov očí a snažil sa utíšiť smiech, ale ešte vždy mu mykalo ústami. „Mrzí ma, že si neuspel.“ Chlácholivo položil bratovi ruku na plece. „Vieš, v čom spočíva tvoj problém?“

Leo naňho zlovestne zazrel. „Určite mi to s radosťou objasníš.“

„Si priveľmi zvyknutý, že ťa ženy obľutujú. Kedy ťa naposledy nejaká odmietla? Keď si mal pätnásť?“

„Trinásť.“ Leo sa neubránil úsmevu. „Spomínaš si na tú

nádhernú slúžtičku v Braebourne? Nikdy mi nedala viac než jediný bozk.“

Lawrenceovi pri tej spomienke zasvietili oči. „Mne dala dva.“

Leo sa znova zamračil.

„Nehovor, že som ťa nevaroval,“ pokračoval Lawrence. „Vravel som, že bývalá lady K. ťa zrazí na zem a odkopne do kúta. Odteraz sa zameriavaj na prístupnejšie a vďačnejšie ženy.“

Brat sa nad jeho poznámkou zamyslel. „Žiaľ, to zrejme nepôjde.“

„Čože? Vari ti nestačilo?“

„Nie,“ odvetil, a keď si uvedomil, že po Thalii Lennoxovej teraz túži ešte väčšmi ako predtým, zovrel mu žalúdok. Vyhlásila, že medzi nimi nikdy nebude dôverný vzťah, ale on sa už dávno naučil, že nikdy netreba vravieť „nikdy“, lebo osud má vo zvyku obrátiť človeku život naruby.

„Dnes ma síce odmietla, ale naše cesty sa opäť skrížia. A keď sa tak stane...“

„Zbláznil si sa, tak je to,“ usúdil Lawrence.

Leo sa uškrnul. „Nie, som len odhodlaný. Čo keby sme sa teraz rozlúčili s hostiteľom a našli si nejakú zábavnejšiu spoločnosť? Nemáš chuť zahrať si karty alebo kocky? Poznám jeden hráčsky brloh, v ktorom sme ešte neboli.“

Lawrenceovi sa rozžiarili oči. „Pravdaže, braček. Budem ťa nasledovať.“

Brat ho objal okolo pliec a vykročil.

2

O štyri dni Thalia sedela za písacím stolom v neveľkej pracovni a dopisovala posledné riadky listu pre priateľku Jane Frostovú. Naposledy ho preletela a spokojne odložila brko. Potom poprášila atrament, aby rýchlejšie zaschol, poskladala

list do úhladného štvorca a zapečatila ho horúcim voskom zo sviečky, ktorú vzápätí sfúkla.

Kedysi by jej vôbec neprekážalo nechať sviečku dohoriieť, ale v posledných rokoch zistila, koľko také veci stoja, a uvedomovala si, že musí žiť skromne.

Vlastne mala veľké šťastie, že napriek finančným problémom mohla bývať v jednej z lepších londýnskych štvrtí. Keby nebolo nevelkého dedičstva po starej mame z matkinej strany, ktoré zahŕňalo zariadený mestský dom a dosť peňazí na jeho údržbu, nezostalo by jej nič. Bola nekonečne vďačná, že práve toto dedičstvo nejakým zázrakom nebolo zahrnuté do jej predmanželskej zmluvy.

Gordon sa postaral, aby od neho po rozvoде nedostala vôbec nič. V ten hrozný júnový deň pred mnohými rokmi ju vyhodil zo svojho rozľahlého rodinného sídla na Grosvenor Square iba v šatách, čo mala na sebe.

Komorná Parkerová sa nad ňou zľutovala a s pomocou sluhu, ktorý mal pre ňu slabosť, o niekoľko dní prepašovala z domu zopár truhlíc s Thaliinými šatami. Potom však už od bývalého manžela nedostala ani vreckovku. Dokonca ani šperky, ktoré pred svadbou patrili jej.

Podľa zákona všetok jej majetok až do poslednej vlásenky patrila Gordonovi. Žiaľ, vrátane šnúry perál, ktorú zdedila po prastarej mame. Prosila ho, aby jej ich vrátil, no on jej so smiechom oznámil, že ich predal spolu s ostatnými „zbytočnosťami“, ktoré po nej zostali v dome. Nemal záujem o jej osobné veci, ale až do konca bol natoľko zákerný, že sa postaral, aby ich nedostala ani ona.

Nádherná smaragdovozelená róba, ktorú si obliekla na El-morov večierok, bola v jednej z truhlíc, ktoré sa vtedy dávno podarili zachrániť komornej. Práve tie šaty boli kedysi zapletené do obrovských problémov a problémy jej spôsobili aj teraz.

Oslovujte ma Leo.

V mysli sa jej znova ozval Byronov zamatový hlas. Vrúcny a príjemný ako dotyk.

Zachvela sa a privrela oči. Naozaj bol neobyčajne príťažlivý a prekvapujúco očarujúci, prinajmenšom kým pred ňou nepredniesol svoj neslušný návrh.

Prečo naňho vôbec myslí? Lorda Leopolda predsa už nikdy neuvidí. Je načase pohnúť sa ďalej, presne ako vždy.

Snazila sa spamätať.

Veď je to iba obyčajný opovážlivý ničomník, ktorý si chce len trocha vyhodiť z kopýtka. Nuž, musí si nájsť inú partnerku, keďže ona napriek všetkým klebetám nemá vo zvyku nadväzovať vzťahy s mužmi.

Vstala zo stoličky, uhladila si sukňu na šatách, prešla na druhý koniec miestnosti a potiahla za šnúрку na zvončeku.

Uplynulo desať minút, kým sa ozvalo diskrétno klopanie na dvere. Vošiel zhrbený starý sluha v čiernej livreji s bielymi vlasmi jemnými ako páperie. Bol príšerne vycivený, no Thalia vedela, že spolu so zvyškom služobníctva zje každý deň tri výdatné jedlá.

„Zvonili ste, milady?“ zakrákal zachrípnutým hlasom, ktorý jej občas pripomínal žabie kŕkanie.

„Áno, Fletcher,“ prisvedčila. „Chcela by som odoslať list. Už sa u nás zastavil poštár?“

„Nie, ale už čoskoro by mal prísť. Postarám sa, aby váš list odišiel spolu s ostatnými.“

„Výborne.“ S úsmevom mu podala zapečatený list. „Mohli by ste, prosím, oznámiť pani Grovovej, že dnes popoludní nebudem doma, no po návrate by som si rada dopriala skorú večeru? Idem na dražbu do aukčnej siene Christie's. Prosím, požiadajte Boggsa, nech mi prichystá koč, aby sme o jedenástej mohli vyraziť.“

„Pravdaže, milady.“ Fletcher sa stroho uklonil. „Ihneď sa o všetko postarám.“

Vedela, že mu to chvíľu potrvá, ale neprekážalo jej to. Fletcher kráčal tak rýchlo, ako mu to staré kosti dovoľovali. Okrem toho si na cestu do aukčného domu na Pall Mall vyhradila dosť času.

Keď sluha odišiel, vrátila sa k stolu a vzala do rúk aukčný katalóg. Na jeho stránkach sa nachádzali všetky predmety, ktoré budú na predaj, spolu s krátkym opisom. Medzi najzaujímavejšími kúskami nechýbala ani atramentová kresba.

Thalia pozorne sledovala ponuku aukčných domov v Londýne v nádeji, že natrafi na niečo, čo jej kedysi patrilo. Nemohla si síce dovoliť odkúpiť späť drahé kúsky, napríklad šperky a príbory, ale raz za čas sa v dražbe objavilo aj niečo lacnejšie.

Zatiaľ sa jej podarilo zachrániť kvetovaný sèvreský čajník so štyrmi šálkami a tanierikmi, ktorý vraj kedysi „patril“ lordovi Kempovi.

Okrem toho vydražila košík na šijacie potreby s motívom modrých vtáčikov, orgovánových kvetov a konvaliniek, vyšitým na látkovom vrchnáku. Spoznala ho ihneď, keďže výšivka bola jej dielom a v pravom rohu ešte vždy svietili jej drobučké iniciály.

Naposledy kúpila neveľkú olejomaľbu zachytávajúcu dedinku neďaleko vidieckeho sídla jej rodičov, ktorá kedysi zdobila stenu jej detskej izby. Zaplatila za ňu viac, ako chcela, ale stála jej za všetky peniaze. Vždy keď sa ráno prebudila a pozrela na obrázok, neubránila sa úsmevu.

Teraz mala príležitosť zachrániť ďalší stratený predmet.

Našla ho v najnovšom vydaní katalógu aukčnej siene Christie's a z opisu vydedukovala, že by mohlo ísť o ďalšiu z jej „stratených“ vecí. Bola to šperkovnica z meissenského porcelánu vyrobená v minulom storočí, na vrchnáku ozdobená dvoma čierno-bielymi mačiatkami v košíku. Presne takú jej na pätnásťte narodeniny daroval otec. Keď o ňu prišla, bola zdrvená, a teraz sa začínala trochu tešiť, že by sa jej mohla vrátiť.

Teda za predpokladu, že ostatné ponuky nebudú siahť prí vysoko.

Na predchádzajúcej aukcii sa objavili dva strieborné hrebenky do vlasov so slonovinovými ozdobami, ktoré veľmi túžila získať späť, ibaže vyvolávacia cena bola prí vysoká a navyše rýchlo stúpila nad rámec jej skromného rozpočtu. Ak sa